

“La USAP, com el Barça, és més que un club”

Marcel Dagrenat, de 49 anys, és el president de la Unió Esportiva Arlequins de Perpinyà (USAP). Enguany l'històric club de rugbi de la Catalunya Nord celebra el seu centenari i s'encara amb el repte de la professionalització.

Aquest divendres la USAP juga contra el Llanelli pels quarts de final de la Copa d'Europa, i també està classificada per als *play-off* de la lliga francesa de rugbi, com ho veu?

—Aquests eren els objectius del club. Classificar-se per als *play-off* i classificar-se per als quarts de final de la Heineken Cup. Dos objectius que hem aconseguit. Parlant de la Heineken Cup, crec que podem anar molt lluny. En dos anys hem jugat contra els millors equips d'aquesta competició. El Leicester i el Llanelli, l'any passat, dos equips que han estat respectivament finalista i semifinalista d'aquesta competició; i aquesta temporada hem jugat contra el Gloucester i el Munster. Avui la Heineken Cup és un objectiu i els *play-off* en són el segon. L'any passat vam fallar perquè vam perdre el primer partit contra el Montferrand a Perpinyà. Això no s'ha de repetir; hem de guanyar com a mínim tots els partits a casa.

—A banda d'aquestes dues gran cites esportives, la USAP s'ha d'enfrontar a un altre repte de cara al futur, el de la professionalització del rugbi i dels clubs. Ens ho pot explicar?

—Hem obert el capital i hem creat una societat, “USAP per sempre”, formada per dotze accionistes. Es tracta de directius i de socis que han invertit en total més de 450.000 euros. Aquests accionistes formen el nucli dur i majoritari del club. No hem volgut que un mecenes, com Max Guazzini a París, o una empresa, com

és el cas amb Michelin a Montferrand o els laboratoris farmacèutics Fabre a Castre, s'encarreguin del club. Hem volgut que aquest club continuï sent propietat de tot un poble, el poble català. Per això hem dissenyat un pla econòmic. La nova graderia s'acaba, hi haurà 17 llotges per als patrocinadors, un restaurant, una cava, una botiga, dos bars. De fet, hem construït una empresa catalana que es diu USAP. Aquesta empresa generarà beneficis i és així que avançarem i que creixerem. La solució més fàcil potser era la de trobar un mecenes o una empresa com altres han fet però en aquest cas el club pertany a aquest mecenes o a aquesta empresa i si demà les coses no van bé, el club es ven. La USAP podia desaparèixer o canviar de nom i perdre tota la seva catalanitat. No vendré mai l'ànima de la USAP. Mentre serà president intentaré conservar aquest esperit fins i tot si ens costa moltes desil·lusions, ja que avui tot això ja no compta per als jugadors.

—Vol dir que l'amor als colors ja no compta per als jugadors?

—L'amor dels colors ja no existeix, no cal somiar. Com tampoc no existeix l'amor al país. Tant fa que siguin parisencs o bascos. Avui són jugadors professionals i el que és important és el sou. Quan els jugadors marxen del seu país per anar a Anglaterra o a un altre lloc no és per veure el Tàmesi o la torre Eiffel. És perquè hi ha bons contractes al darrere. Cal ser realista i cal acceptar-ho. Jo ho accepto.

“Tenim coses que molts clubs envegen. Aquest orgull, aquestes ganes, aquesta identitat, aquest públic, aquest país que a vegades pot ajudar a marcar la diferència sobre el terreny de joc”

Un jugador no es quedarà al nostre club si té una oferta millor.

—I els reptes esportius no entren en joc en el moment de fitxar per un club?

—Cada vegada menys.

—Si la USAP fa un bon recorregut i es torna a classificar aquest any per a la màxima competició europea, vol dir que això no podria atreure bons jugadors?

—Pot atreure bons jugadors, però els estrangers, no els francesos. Avui els bons jugadors francesos no els podem tenir, perquè són massa cars. Un bon jugador francès costa més de 150.000 euros per any. La USAP no pot pagar aquest preu per un jugador. No ho farà, perquè això voldria dir pagar aquesta quantitat a trenta jugadors. Com a president no vull que hi hagi tres o quatre jugadors que guanyin tres o quatre vegades més que els altres.

—Només ho pot fer el Tolosa de Llenguadoc?

—El Tolosa, el Biarritz, el Montferland o el París. Avui són els quatre clubs de França que es poden permetre el luxe de pagar jugadors de més de 150.000 euros per any.

—A llarg termini el vostre objectiu és que la USAP també ho pugui fer?

—El meu objectiu és que la USAP pugui viure encara molts anys. El rugbi professional acaba de passar una etapa. Ara només queden cinc o sis clubs que tenen una estructura i un pressupost equilibrat. Alguns clubs han invertit molts diners que no tenien i avui són deficitaris. Hi ha fins i tot alguns clubs, que no citaré, que encara no han pagat als jugadors des del mes de febrer. Per això cal una gestió sana i rigorosa. Avui hi ha grans clubs que es fan enxampar per la manca de control de les seves finances i poden acabar en una divisió inferior, i això no ho volem. Amb grans jugadors o sense, la USAP existirà. Ara, és veritat que construïm, creixem de manera important, no dic que un dia no podrem fer-ho, però avui no. Tenim altres coses que molts clubs ens envegen. Nosaltres aquí encara tenim aquest orgull, aquestes ganes, aquesta identitat, aquest públic, aquest país que a vegades pot ajudar a marcar la diferència sobre el terreny de joc.

—En aquest context, heu de formar jugadors al club?

—Aquesta és la nostra política i el nostre objectiu, retenir el màxim de jugadors formats el club. El màxim de jugadors catalans. A aquests jugadors els apugem el sou cada any, però no puc duplicar o triplicar aquests sous. Per això alguns s'estimen millor marxar.

—Parlem dels que s'hi queden, com és el cas de Marty.

—Marty és un jove del planter, que té molt de talent, que necessita entrar en el circuit professional i ha acceptat quedar-se a la USAP. N'estem molt orgullosos, però sabem que si esdevé un gran centre se n'anirà, perquè els clubs amb molts diners ens el prendran.

—Actualment, quin és el pressupost de la USAP?

—Avui és de sis milions d'euros. Tolosa de Llenguadoc i Montferland superen els 15 milions d'euros, París els 12 milions i Biarritz els 10 milions. En tres anys el pressupost de la

USAP ha augmentat un 86 per cent, i creixerà encara, però això no repercutirà en els sous dels jugadors. Ara necessitem invertir 300.000 euros per arreglar l'estadi, ja que l'Ajuntament no ho paga tot. Cal remodelar les llotges, les botigues, comprar tot el material, informatitzar el club. Pensem que és el que cal fer per assegurar el futur del club. Tenim un enquadrament esportiu, un enquadrament administratiu i financer i un de comercial que hem de consolidar.

—L'objectiu és l'autofinançament?

—És clar. Per augmentar els ingressos no hi ha moltes solucions; o ho fem nosaltres mateixos mitjançant productes i serveis que vendrem o bé busquem una empresa que hi esmerci molts diners. A més dels partits de la USAP, l'estadi servirà per a organitzar partits internacionals, operacions comercials i concerts. Som una empresa comercial d'esport i d'espectacles.

—Acaba de ser reelegit per quatre anys president de la USAP. Com es planteja el paper de president d'un club com aquest?

—El paper d'un president de la USAP és el d'un empresari, però el d'un empresari que en lloc de fabricar o de distribuir productes ha de gestionar espectacle i homes. Una cosa més difícil. He estat elegit pel consell d'administració i funciono amb una mesa de vuit persones. Com a president no cobro cap sou. He començat a treballar molt jove i les coses m'han anat bé. Ara he venut totes les meves empreses i em dedico plenament a la USAP. M'agraden els reptes. Fa pocs anys alguns predeien la mort de la USAP a causa dels pressupostos, que no augmentaven. Amb diversos directius i socis del club i amb el suport d'amics sud-catalans i andorrans, hem decidit de fer de la USAP un gran club. Ara estem en bon camí per guanyar aquest repte i la USAP fa part avui dels cinc més grans clubs del rugbi francès tant a nivell econòmic com esportiu, cosa que era un somni, fa quatre anys. El canvi d'estatut i l'ampliació de capital ens permet avui de tenir fons pro-

pis i de poder negociar amb els bancs un préstec que ens permetrà millorar les infraestructures de l'estadi. Tenim una situació financera consolidada i fins ara no havíem demanat en préstec.

—Les relacions amb el Principat de Catalunya han prosperat?

—Sí. Com ja he esmentat abans, hem avançat amb l'ajuda de nous socis sud-catalans. Hem firmat un conveni amb TV3, cosa que ens va molt bé. En matèria d'imatge i d'intercanvis entre el nord i el sud, comença a portar fruits. També hi ha andorrans com Francesc Robert que treballen molt pel club i ja tenim repercussions econòmiques ben interessants. També treballem amb el Barcelona Universitat Club, el BUC, per promoure el rugbi a Catalunya, per poder fer una gran escola de rugbi i formar joves a Barcelona per fer intercanvis amb jugadors d'aquí. Estem elaborant amb ells un projecte esportiu pels pròxims tres anys.

—Des de l'acord firmat l'any passat, el BUC havia adoptat el nom USAP de Barcelona. Sembla que han hagut de fer marxa enrere. Per què?

—Per canviar el nom cal tenir l'autorització de les federacions espanyola i catalana de rugbi, i l'autorització de l'associació USAP, que és propietari del nom. Estaran d'acord, però primer cal obtenir totes les autoritzacions i cal que darrere de la USAP de Barcelona hi hagi un pla econòmic perquè pugui créixer com a USAP. No hem de córrer. Teníem un projecte amb el BUC de tres a quatre anys i anem per endavant. És a dir que el BUC juga en segona divisió, no massa lluny de la primera. S'ha fet en dos anys en lloc de quatre com estava previst. Doncs avui cal reflexionar, saber cap a on anem i si tenim els mitjans econòmics i humans per continuar. Hem de decidir si puguem de seguir i què farem en primera divisió. Ens hem de tornar veure amb els directius del BUC per parlar de tot això i vull tenir dos interlocutors, un d'esportiu i un d'administratiu i financer per poder funcionar. Cal que el BUC s'estructuri per tirar enda-

"El nostre somni és que el Barcelona Universitat Club esdevingui la USAP de Barcelona, que sigui campió d'Espanya i que a través del rugbi demostrem a Europa que Catalunya existeix."

vant aquest gran projecte que és pujar a primera i ser campions d'Espanya. Nosaltres estem preparats per col·laborar, però des de Perpinyà no podem fer la feina que pertoca a la gent del BUC. El nostre somni és que el BUC esdevingui la USAP de Barcelona, que sigui campió d'Espanya i que a través del rugbi puguem demostrar a tot Europa que Catalunya existeix, que hi ha dos grans clubs que són de fet un únic club. Aquest és el nostre objectiu.

—La USAP també té seguidors a Catalunya?

—Ja tenim de cent a cent cinquanta seguidors que vénen regularment a Aimé Giral. Quan ens desplaçem per la Copa d'Europa, sempre veiem alguna penya sud-catalana que segueix. Fa poc temps, hem reunit totes les penyes de Catalunya, Barcelona, Girona, Figueres, d'Andorra i de Perpinyà. Intentem elaborar una carta i una federació perquè vinguin a tots els partits i que totes les penyes es coordinin.

—Aquesta carta dels seguidors pretén evitar els excessos que es poden veure en alguns partits de futbol?

—Cal ser molt vigilant sobre aquest tema. Primer, el públic del rugbi és cada vegada més jove i no té la mateixa cultura, el mateix comportament que el públic més gran. El rugbi esdevé un espectacle. Per això podem tenir els mateixos problemes que avui té el futbol. Cal anar amb compte. Serà el comportament dels jugadors, el comportament de les penyes, el que marcarà l'evolució del públic.

—Enguany la USAP fa cent anys i fins ara aquest aniversari ha passat desapercebut, per què?

—No l'hem celebrat per la senzilla raó que estem construint una nova graderia. Ho celebrarem el 2004, amb l'estadi acabat, les caves, els restaurants, les caves. Llavors tindrem un estadi nou amb una cabuda per a més de 13.000 persones. Pensem fer una gran festa durant 48 hores. Volem fer venir la selecció francesa, i també voldríem convidar el Barça.

—Per què el Barça?

—Perquè, com la USAP, és més que un club.

Pere Codonyan